

[Guldberg.]

den anden retning, men hvor hovedbeslutningen er, at vi alle sammen erklærer, at nu skal der sandelig træffes afgørelser — i næste samling.

Må jeg i øvrigt sige om ministerens rede-gørelse, som jeg gerne vil takke for, at der vedrørende de enkelte spørgsmål, der er omtalt her, kun ganske undtagelsesvis er synspunkter på de enkelte konkrete opgaver, som jeg ikke i det store og hele er enig med ministeren i. Jeg kunne måske føje til, at jeg har også indtryk af, at der — med visse undtagelser, men alligevel — i mange store hovedlinjer har været udført igennem årene et så grundigt, og jeg vil godt kalde det sagligt arbejde, i den forstand at det har været ret frigjort fra partipolitik, at der vel egentlig, når man tager tingene enkeltvis, med enkelte undtagelser, er en meget bred forståelse af, hvordan man skal behandle de forskellige spørgsmål. Men naturligvis er der nogle varianter, og det ene og store spørgsmål, der står tilbage, er selvfølgelig prioriteringsspørgsmålet.

Jeg vil gerne begynde med om de enkelte hovedspørgsmål, og jeg vil holde mig til dem, at sige, at der kan næppe være tvivl om, når man skal overveje en dansk interesse i etablering af forskellige faste forbindelser i Danmark — det være sig på Øresund eller over Østersøen, eller hvor man nu kan tænke sig dem; jeg ser bort fra alle de mindre, for det er kun de helt store opgaver, vi her skal drøfte efter min mening — at Storebæltsforbindelsen er den vigtigste. Det tror jeg heller ikke der er så forfærdelig meget uenighed om i folketinget.

Der kan selvfølgelig godt føres en hel del diskussion, som der også har været, om, hvordan den skal udformes. Jeg vil da gerne for mit vedkommende sige, at jeg synes, man skal være ganske objektiv og nøgtern over for, hvad man skal vælge. Dette er et transportproblem, det er et spørgsmål om at kunne transportere en vis mængde personer og gods frem og tilbage mellem Øst- og Vestdanmark, og det er et spørgsmål om, hvor hurtigt man kan gøre det, hvor sikkert man kan gøre det, hvor korte ventetider man kan skabe, og hvad det koster, og der er efter min opfattelse ikke megen fornuft i at ville angribe dette spørgsmål mere ud fra nogle følelsesmæssige betragtninger om,

hvorvidt den ene eller den anden form for overførsel er den rigtige.

Der ligger i disse bemærkninger, at jeg må sige, at jeg har megen sympati for den overvejelse, der nu er i gang, og som selvfølgelig ikke er afsluttet, det erkender jeg, om at forsøge at klare i hvert tilfælde Storebæltsproblemet i første omgang gennem en tunneløsning, forudsat at de oplysninger, vi har, er rigtige, at den teknik, der her er tale om, kan løse den faktiske transportopgave og kan løse den effektivt, hurtigt, uden ventetider og til en rimelig pris, men det er der jo meget der tyder på.

Når jeg så klart siger, at jeg har sympati for dette, også uanset at jeg meget vel er klar over, det er populært mange steder i landet at hæfte sig ved, at det skal være en kombineret vej- og jernbanebro, så skyldes det i øvrigt også en anden betragtning, nemlig den betragtning, at hvis man mener — og det gør jeg — at det er vigtigt at få løst denne opgave, og at den skal løses så hurtigt, vi nu kan få kræfter til det, så er der efter min opfattelse en væsentlig forskel på, om man ved „have kræfter til“ mener: engang når man kan skaffe noget i retning af 4 milliarder kr., eller mener: engang når man kan skaffe noget i retning af 2 milliarder kr. Jeg tror, man tit i diskussionen om at vælge den ene eller den anden form overser, at der er lidt om, at hvis man i denne sag siger: alt eller intet, så er det muligt, man får alt, men det bliver ikke foreløbig. Uanset hvad man i øvrigt beslutter sig til på andre trafikområder, tror jeg, det vil vise sig ganske klart i praksis, hvis man kunne se frem i tiden, at man kan få mange vedtagelser her i folketinget, man kan såmænd også få gennemført anlægslove, men realiteten er den, at for at der kan komme noget ud af det, der kan bruges til noget som helst andet end bare at markere nogle vedtagelser, må økonomien bagved være til stede. Derfor vil jeg gerne sige ikke mindst til de kredse, som lægger megen vægt på at få placeret denne opgave som nr. 1, at hvad enten den bliver placeret som nr. 1 eller nr. 2, er jeg helt overbevist om, at det praktiske resultat kommer hurtigere og lettere, hvis det er muligt at gennemføre en løsning, som stort set koster det halve af det, som man hittil har beskæftiget sig med.

Jeg vil altså ikke på nogen måde under-